Tanmese

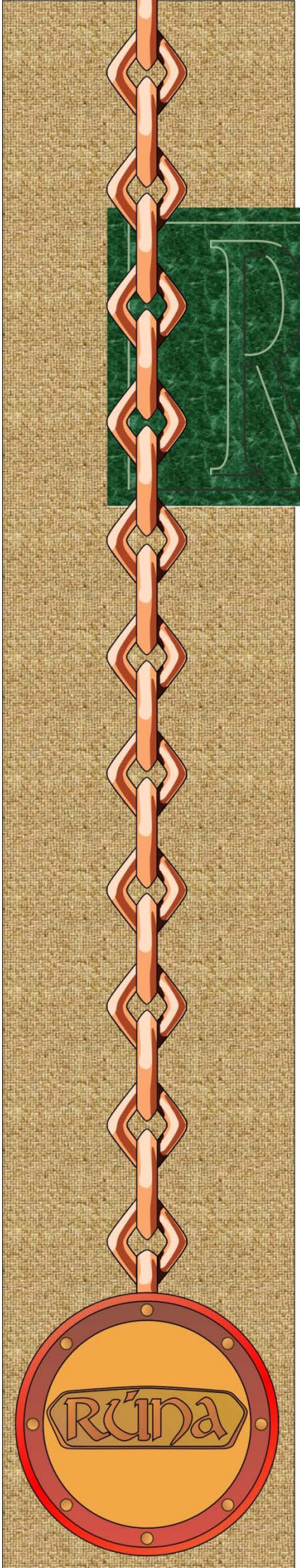

„Mindenkinek megvan a maga Yneve” – tarja a mondás, és mi tökéletesen egyetértünk vele. Sőt: mindig is kifejezetten bátorítottuk a játékosokat és a kalandmestereket arra, hogy a M.A.G.U.S. világát és törvényeit a saját szájuk íze szerint formálják át, ha azt úgy helyénvalóbbnak, játszhatóbbnak érzik.

Ám mindez nem jelenti azt, hogy nekünk ne lenne egy saját, konzekvens, élő Ynevünk – ahol bizony nagyon is meghatározott, jellegzetes módon születnek, élnek és halnak az elfszabású (no meg egyéb) fajok, dúlnak a háborúk, zajlanak az egyházi szertartások, intrikálnak a politikusok, jutalmaznak és büntetnek az istenek, tanulnak ifjú magiszterek a neves egyetemek szemeszterein, fortyognak különféle gyanús oldatok félhomályos kamrák üveglombikjaiban, csilingelnek apró rézcsengettyűk az Ibarát járó tevék nyakában, és így tovább, és így tovább... A Mi Ynevünk sorozatban e világ szilánkjait szeretnénk felvillantani.

Még egyszer: a sorozatot alkotó cikkekben írtak korántsem kötelező érvényűek – ám a mi Ynevünkre ezek, és nem mások érvényesek.

Elöljáróban: a következő történetet szinte minden évben előadják Doranban, a Mágia és Ember előadássorozat keretében. Nincs olyan hallgatója a dorani egyetemnek, aki ne hallotta volna legalább egyszer, és ne látta volna a valódiságát bizonyító feljegyzéseket a Nagykönyvtárban...

Pyarron szerint 3642-ben a Dorani Nagytanács különös demonstráció elvégzésére adott engedélyt: az utcáról véletlenszerűen behívott tizenöt járókelőt a magasabb évfolyamok hallgatói előtt megkérdeztek arról, vajon mit kérnének a dorani varázslóktól, amennyiben lehetőségük adódna effélére. A tizenöt személyből öten pénzt kértek – a tételek egyenként változtak -, egy házaspár fiuk felvételét az intézmény falai közé, másvalaki a feleségét szerette volna visszakapni (az asszony fél évvel azelőtt halt meg, betegség vitte el), hárman személyes ellenségeik meggyilkolását, egy személy varázstárgyakat, a maradék kettő pedig azt óhajtotta, hogy szüntessék meg az egyetemet.

Az alanyok közreműködését megköszönték, majd levonták a tanulságokat – ez azonban csak a történet kezdete.

Egy élelmes diák felvetésére ugyanis a Nagytanács ismét összeült, majd engedélyt adott a kérések teljesítésére.

Először a pénzért folyamodókat keresték fel. Újra behívták őket az Egyetem területére, ahol mind ők, mind a ráérő diákok előtt az anyagi mágia magiszterei teljesítették a kívánságokat – grammra pontosan lemérték és kiszámolták a kért össze-

gek súlyát, majd a télre felhalmozott tűzifából a megfelelő mennyiségű aranyat előállították. Az alanyok az így nyert nemesfémrudak mellé egy engedélylevelet is kaptak, mely felhatalmazza őket, hogy a helyi pénzverdében az általuk bevitt aranyból valódi, hiteles aranypénzt verethessenek.

A következő a gyermeke felvételét késő házaspár volt. Hosszas tanakodás után végül egyik fiukat a Nagytanács alkalmasnak nyilvánította a mágikus tudományokba való beavatásra, és képzését megkezdte.

A gyilkosságok kérők kénytelenek voltak félmegoldással beérni – Doran nem vállalta magára a vérontást, de egy végzős csoport lehetőséget látott a feladatban, így magukra vették a megnevezett célszemélyek „békés” eltávolításának „terhét”. Ők mind a Nagytanácsot, mind az érdeklődő diákokat előadások keretében tájékoztatták az alkalmazott hétköznapi és mágikus módszerekről.

Ezek után a jelmágia mesterei özönlötték el a varázstárgyakat kérő alany birtokát, és minden erre alkalmas használati tárgyát mágikus erővel ruházták fel. Erre a napra minden hallgató soron kívüli kimenőt kapott, hogy amennyiben kívánja, a helyszínen tekinthesse meg az alkalmazott jeleket és használatukat.

Az egyetem megszüntetését kérők kedvéért egy hétre – a kívülállók számára legalábbis – bezárt az egyetem. Zárt ajtók mögött került sor az utolsó kívánság teljesítésére, a halott asszony felélesztésére. Az ezt kérő alanyt, a néhai testét és legfontosabb személyes tárgyait már korábban a szarvtorony területére szállították.

A legnagyobb érdeklődést, épp bonyolultsága miatt, ez utolsó kívánság váltotta ki. A Szarvtorony beavatottjai egy ötnapos rituálé segítségével rátaláltak az asszony lelkére, kiszakították jelenlegi inkarnációjából, és vissza kényszerítették időlegesen megfiatalított testébe. Mint kiderült, a nő nem véletlen betegségben halt meg, hanem megmérgezte megát, mert titokban mást szeretett. Néhai férje ezek után csalónak és ördögimádóknak nevezte a nekromanták nagymestereit, majd rátámadt egyikükre. A magiszter persze megvédte magát – az illető férj azóta csontvázként szolgálja a Szarvtorony urait. (Igen, vele mosatják fel a második, harmadik és negyedik emeletet.)

Amint letelt az egy hét, az Egyetem újra kinyitotta kapuit. A nyitó ceremónián elhangzott az ünnepélyes fogadalom, mely szerint évente visszahívnak egyet az alanyok közül, hogy megkérdezzék, hogyan befolyásolta életüket a váratlan „ajándék”. Az már az első napon kiderült, hogy az egyetem puszta léte ellen kifogást emelők cseppet sem értékelték a gesztust, és továbbra is szapulták az isteneket az intézmény fennállása miatt. Evégből az ő visszaidézésüktől a Nagytanács végül elállt.

Az első év vendége a varázstárgyakat kérő alany volt. Ő a varázstárgyaknak nem rendeltetésszerű használata miatt elvesztette a házát, jobb karját és fél szemét. A keletkezett tűzvész okozta károk miatt rá kirótt kártérítés összegét is csak részben tudta fedezni az épen maradt holmik eladásával.

A második évben a nagy érdeklődésre való tekintettel mindhárom gyilkosságot kérőt visszahívták. Beszámolójukból és a mentálmágia mestereinek analíziséből kitűnt, hogy személyes ellenségeik eltávolítása után újabb ellenségre – egy esetben ellenségekre – tettek szert, így a beavatkozást végül eredménytelennek nyilvánították.

A gyermeke felvételét kérő pár szóban forgó fia időközben halasztást kért, és visszautazott családja földjére, hogy segítsen apjának a szükséges munkálatokban. A harmadik évben azonban szülei akarata ellenére sem tért vissza a falak közé, mondván, nem neki való a bölcselkedés és a pennarágás.

A negyedik és az azt követő években a pénzt kérő alanyok kerültek sorra, egy kivételével, aki elhalálozott Erionban. Három közülük italra és szerencsejátékokra verte el a pénzt, miként azelőtt is; az utolsó viszont faházat és földet vásárolt, és azóta gazdálkodóként keresi betevőjét. Ellenben semmi olyat nem tett – mutatott rá a mentálmágia tornyának egy negyedéves növendéke – amire ne lett volna képes három-négy évnyi bérmunkával. A többiek rendszeresen visszajártak további pénzek reményében; egyikük élete végéig az egyetem kapujánál koldult.

A végzős hallgatók későbbi elemzéseinek tanulsága szerint a cselekedetek semmiféle olyan pozitív hatást nem értek el az egyének életében, melyek tartósnak bizonyultak volna. További rendszeres konzultáció és beavatkozás bizonyos esetekben talán eredményezhetett

volna tartós javulást, de ha figyelembe vesszük, hány ember jut egy varázstudóra, az egyedi jótéteményekhez szükséges energia igen magasnak bizonyul a várható haszonhoz képest. A záró kérdésre adott válaszok – mi lehet a helyzet egy nagyobb horderejű (országpolitikai stb.) beavatkozás esetén – legtöbbje lényegében ismételten a fenti konklúziót vonta le.

2001.?.
Szerző: M.A.D.
Forrás: Rúna magazin VII.évf./1.szám
Szerkesztette: Magyar Gergely